

„*Bdijte*“, veli Isus, „*jer ne znate kada je čas!*“ Tumači Biblije se neće nikada u potpunosti složiti da li se Isusove riječi iz današnjeg evanđelja odnose na propast Jeruzalema iz godine 70. ili to Isus govori o budućim vremenima. Moguće je jedno i drugo. No sigurno je da Gospodin želi nama, danas progovoriti. I to je za nas odlučujuće. Stoga ove prve nedjelje došašća želimo oslušivati Isusov glas u jednostavnosti srca. Što to nama, ove godine, na početku došašća, Gospodin Isus želi poručiti tim riječima? Kaže: „*Bdijte!*“. Kako bdjeti, zbog čega biti budan?

Lako bi se mogao steći dojam da je ovdje riječ o tjeskobnom bdjenju („*Samo da nas ne nađe pozaspale kada dođe!*“). Nipošto! Isus pripovijeda kako neki čovjek odlazeći na put ostavlja svoju kuću i *povjerava* je slugama. Radi se dakle o *povjerenju* koje gospodar iskazuje svojim službenicima. Svakome povjerava njegov posao u okviru vlastitih mogućnosti. Tako su sluge, zajedno s vratarom, zapravo počašćene tim gospodarevim povjerenjem. Sve svoje imanje gospodar ostavlja s povjerenjem u njihove ruke. Vjerojatno nisu mogli očekivati da će gospodar imati tako visoko mišljenje o njima. Sada, kada je gospodar ipak tako postupio, oni uopće ne sumnjaju da će za vjernost biti i nagrađeni.

Eto tu smo. Ako ovo još nekome nije jasno, sam nam Isus govori: „*Što vama (apostolima) kažem, svima kažem: Bdijte!*“ Za nas je ova riječ. Meni Isus govori u ovom trenutku: „*Bdij nad darovima koje sam ti povjerio!*“ Što bi to meni, što bi to nama Gospodin mogao povjeriti?

Kao prvo: život. Ovozemaljski život, ali i život milosti, život opečaćen mukom njegova križa i slavom njegova uskrsnuća. Povjerava nam same sebe, umivene vodom krštenja, povjerava nam svoju sliku, neizbrisiv pečat Duha Svetoga i u krstu i u potvrdi i u svakom drugom sakramentu. Povjerava nam svoju sliku u nama. Nosimo njegovo ime: mi smo *kristjani/kršćani!* Krist nam zapravo povjerava sama sebe da budemo njegova vjerna slika u svijetu, Krist povjerava sama sebe Crkvi, da doista bude njegovo otajstveno Tijelo. To je čast koju u ovom smrtnom tijelu nikada nećemo do kraja razumjeti. Njezino značenje i njezin domet nikada na zemlji nećemo dokučiti. Tek duhovnim okom, prosvijetljenim svjetlošću i silom Duha Svetoga možemo naslućivati i ponešto nazrijeti neizmjernost toga odlikovanja. Tome se daru i pozivu divi i Poslanica Efežanima dok kliče: „*Bog Gospodina našega Isusa Krista... prosvijetlio vam oči srca, da upoznate koje li nade u pozivu njegovu!*“ (1,17-18).

Zato nam Gospodin veli: „*Bdijte!*“ Odgovoriti na taj njegov poziv ne znači drhtati od straha, ne znači bacati se u tjeskobu. Naprotiv, to je poziv na radost, radost u odgovornosti. Gospodin naime veli da nam je neizmjerno mnogo povjereno i da to valja čuvati i nad tim bdjeti. Kad bismo samo malo više dokučili domete tih Kristovih darova i njegovih obećanja! U tome bi slučaju bdijenje, kao posljedica izabranja i povjerenja, bilo čista radost, uzdrhtalo iščekivanje.

Evo nam došašća. Očekujemo dolazak Gospodnji i potpuno ispunjenje njegovih obećanja. Stoga – bdijmo! Radujemo se. Mi smo sinovi i kćeri izabranja. Gospodin je blizu.